

Vilics Botond: A repülő osztály

Héthatáron túl, a varázshegyen is túl, a varázserdő kellős közepén, aranytól csillogó házban élt egy gonosz, keményszívű varázsló három fiával. A gyermekek közül a középső gyermek volt a legértelmesebb, legtehetségesebb, legszerényebb és egyben a legszebb is. Ezért, testvérei irigyek és féltékenyek voltak rá. Egyedül ő nem hasonlított az édesapjukra. Tele volt szeretettel, jókedvvel, segítőkészséggel. Nagyon szerette a természetet, az erdő lakóit és az embereket.

Mindennap kisétált kedvenc helyére, a kertben lévő aranyalmafához. Egy napon arra lett figyelmes, hogy a fa tetején van egy madárfészek, melyből kétségbeesett csicsérgés, sírás hallatszott. Kipottyant az egyik fióka.

- Könyörögve kérlek, mentsd meg a fiókám életét. Ígérem, meghálálom és teljesítem három kívánságodat!

Bekötötte a fióka szárnyát, és visszatette a fészkébe.

- Most te segíts nekem madárka, hogy édesapám elengedjen kicsit szabadságra, világot látni és tanulni.

Hetedik nap a varázsló teljesítette a fia kérését és beíratta őt a Vének Varázsló Iskolájába, hogy tanulhasson.

Az iskolai beiratkozást megelőző este izgatottan készülődött a középső fiú, Hadriel a tanérvnyitóra. Másnapra testvérei az összekészített tanonc ruháját összevagdosták és befestették, csizmáját eldugták, kalapját madártollal tűzdelték meg. Egyedül az összepakolt táskáját nem bántották, amelybe beletette az édesapjuktól kapott varázskönyvet és ceruzát. Édesapja a lelkére kötötte, ezeket bátran használja, ha meg akar felelni az iskola követelményeinek.

- Egyet viszont ne felejts el, hogy háromszor kell megismételned az egyes varázsigéket, hogy teljesüljenek!

Szobájába este az ablakon kinézve, egy különleges fénylő csillagot pillantott meg és egy hang szólalt meg:

- Bármilyen is történjék veled gyermekem, mindig veled leszek. Mindenre megtalálod a megfelelő választ csak hallgass a szívedre és kövess engem! Kérj és megadatik!

Reggel a házi kedvencük, Dragon a hétfejű tüzet okádó sárkány repítette az üveghegy túloldalán lévő iskolába, ahol már várták társai, tanárai és az Igazgató. De mindjárt az első pillanatban megfagyott a levegő körülötte. Szúrós tekintetű, csúfolódó kis tanoncok vették körbe. Az egyik diák, Henci hangosan kinevetve elkezdte kósztolgatni, gúnyolódni és megalázni Hadrielt a többiek előtt. Ettől nagyon szomorú lett. A nevelők közbelépésével véget vetettek a csúfolódásnak, és az Igazgató elé tanácsolták őket. Büntetésül

mindkettőjüket a varázs-labor osztályba küldték, egymás mellé ültetve. A következő feladatokat kapták: Egy szívet kellett felboncolniuk közösen. Közben azon kellett elgondolkodniuk, hogyan jön létre a szeretet és a gyűlölet az élőlények szívében? Melyik hol helyezkedik el a szívben, és vajon melyik az értékesebb? Ebből újabb vita keveredett közöttük. Henci egy minden hájjal megkent, beképzelt, buta, kapzsi, csintalan, veszekedős, csúf, árva fiúcska volt, akiről születésekor lemondtak a szülei. Egy gonosz boszorkány vette magához. Sosem részesült elég szeretetben, figyelemben. Ezért tele volt szíve szomorúsággal, haraggal, dühvel, gyűlölettel. Szeretett a középpontba lenni és bajt keverni.

Hadriel próbált vele beszélgetésbe elegyedni, de hiába.

- Henci, kössünk békét, és dolgozzunk együtt!
- Én veled aztán nem csinállok meg semmilyen feladatot.

Henci nem állt kötélnek, elkezdett lökdösődni, majd az asztalon talált varázspálcával hadonászni. Ekkor Hadriel táskájából kipottyant a varázskönyv, és a repülés varázslat gyakorlatnál nyitódott ki.

- Ni csak, mi ez? Mit dugdosol a táskádban? Próbáljuk ki!

Hadriel figyelmeztette:

- Csak óvatosan! Előbb olvasd végig!

Henci fittyet hányt rá, varázspálcával a kezében hangosan elkezdte mondani a benne lévő varázsigéket háromszor egymás után. Abban a pillanatban a varázskönyv egy fekete füstfelhővé változott, és az iskola abban a pillanatban a Varangyok Földjére egy mocsárba landolt.

- Látod mit tettél? A gonoszság, düh elvakított teljesen. Kinéztek az ablakon, körülöttük sötétség, a fekete mocsár, lápok, indák mindenütt.

Egyszer csak a tizenkétkarú Loch-Nessi szörny nézett szemközt velük.

- Mit kerestek itt? Hogy merésztetek belépni az én birodalmamba, ahol még a madár sem jár?

Nagyon megijedtek.

- Találj ki valamit, te nagy okos, most mutasd meg mit tudsz!- Hadriel hangja elcsuklott.
- Egy fecske nem csinál nyarat. Ha összefogunk, rengeteg mindent el tudunk érni, mint embertársak, mint barátok, akárcsak a gyufaszálak közösen, törhetetlenek és sebezhetetlenek vagyunk! A szeretet ereje mindenhol jelen van, és hidd el, a te életedben is rendet és békét hoz létre. A szeretet szálát nem látjuk, de érezzük, és tudjuk, hogy van, hogy él. Ő tart életben. A szeretet ereje a kiindulópont, melyből minden élet ered, és hozzá visszatér, miközben egyetlen pillanatra sem szakad el tőled.

- Henci bármi is történjék velünk, tudd, hogy szeretlek! Ne haragudj szörnyuraság, véletlen kerültünk ide, légszíves könyörülj meg rajtunk!

Eszébe jutott a hang, melyet hallott. Hadriel a mocsár szélén megpillantott egy fát, melynek ágán ült egy madár csőrében tartott bottal, ami pont úgy nézett ki, mint egy varázspálca. Hangosan kérte: - Légszíves segíts nekünk megmenekülni szépséges, jó madárka! Ígérem, hálás leszek érte.

A madárka elkezdett énekelni, és a fa köré gyűlt egy egész madárraj. Elkezdtek széleseben a mocsár felé repülni, hogy a két fiút a társaikkal együtt megmentseék. A madarak éles karmaikkal, csőrükkel a szörny karjait egy csapásra levágták.

Hadrielnek átnyújtották a varázsbottot, most kívánhat egy utolsót:

- Hipp-hopp, ott legyek, ahol én akarok! Repítsetek haza minket!

Máig is élnek, ha meg nem haltak.

Vilics Botond 7.b

Olcsai-Kiss_Zoltán Általános Iskola